

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๔๑๑/๒๕๖๔

พนักงานอัยการ

สำนักงานอัยการสูงสุด

โจทก์

บริษัท ท

โจทก์ร่วม

นาย น.

จำเลย

ป.อ. ความไม่รู้กฎหมาย มาตรา ๖๔

พ.ร.บ. การส่งออกไปนอกและการนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งสินค้า

พ.ศ.๒๕๒๒ มาตรา ๕ วรรคหนึ่ง (๑), ๒๕

ประกาศกระทรวงพาณิชย์ เรื่องกำหนดให้บารากูและบารากูไฟฟ้าหรือบุหรีไฟฟ้าเป็นสินค้าที่ต้องห้ามในการนำเข้ามาในราชอาณาจักร พ.ศ.๒๕๕๗ ข้อ ๔

ประกาศกระทรวงพาณิชย์ เรื่อง กำหนดให้บารากูและบารากูไฟฟ้าหรือบุหรีไฟฟ้าเป็นสินค้าที่ต้องห้ามในการนำเข้ามาในราชอาณาจักร พ.ศ.๒๕๕๗ ออกโดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง (๑) และมาตรา ๒๕ แห่ง พ.ร.บ.การส่งออกไปนอกและการนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งสินค้า พ.ศ.๒๕๒๒ และได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเมื่อวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๕๗ โดยให้มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป ประกาศดังกล่าวจึงมีผลใช้บังคับเช่นกฎหมาย โจทก์จึงไม่ต้องนำสืบว่าจำเลยทราบประกาศนั้นแล้ว จำเลยไม่อาจแก้ตัวว่าไม่ทราบประกาศนั้นอันเป็นการแก้ตัวว่าไม่รู้กฎหมายเพื่อให้พ้นจากความรับผิดทางอาญาได้ตาม ป.อ. มาตรา ๖๔ เมื่อเตาบารากูเป็นของคนรักของเพื่อนจำเลยนำมาฝากและจำเลยวางไว้โดยไม่ได้ใช้งานนานแล้ว การกระทำของจำเลยย่อมเป็นการรับไว้ซึ่งเตาบารากูอันเป็นสินค้าห้ามนำเข้ามาในราชอาณาจักรตามประกาศกระทรวงพาณิชย์ดังกล่าว ข้อ ๔ จำเลยจึงมีความผิดฐานช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย ซื้อมาหรือรับไว้ โดยประการใดซึ่งของอันตนรู้ว่าเป็นของที่เข้ามาในราชอาณาจักรโดยยังมิได้ผ่านศุลกากรโดยถูกต้อง

โจทก์ฟ้อง ขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๒ , ๓๓, ๘๓, ๙๑, ๓๓๕ (๑), (๑๑) วรรคสอง, ๓๓๖ ทวิ พระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ มาตรา ๒, ๒๗, ๒๗ ทวิ พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๒๔๒, ๒๔๖ พระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปราม ผู้กระทำความผิด พุทธศักราช ๒๔๘๙ มาตรา ๔, ๕, ๖, ๗, ๘, ๙ และให้จำเลยคืน หรือใช้ราคาทรัพย์สินที่ยังไม่ได้คืน ๔๐๘,๐๐๐ บาท แก่ผู้เสียหาย ริมเตาบาราอู๋พร้อม อุปกรณ์ครบชุดของกลาง จ่ายเงินสินบนแก่ผู้นำจับและเงินรางวัลแก่ผู้จับตามกฎหมาย

จำเลยให้การปฏิเสธ

ระหว่างพิจารณาบริษัท ท. ผู้เสียหายยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้น อนุญาตเฉพาะข้อหาร่วมกันลักทรัพย์

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๔ พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.๒๕๖๐ มาตรา ๒๔๒, ๒๔๖ การกระทำ ของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิด ไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑ ฐานลักทรัพย์ จำคุก ๒ ปี ฐานรับไว้ โดยประการใดซึ่งสินค้าต้องห้ามนำเข้ามาในราชอาณาจักรที่ยังมิได้ผ่านพิธีการ ศุลกากร ปรับ ๑,๓๒๐ บาท รวมจำคุก ๒ ปี และปรับ ๑,๓๒๐ บาท ข้อหาอื่นให้ยก ให้จำเลยคืนหรือใช้ราคาทรัพย์สินที่ยังไม่ได้คืน ๑๐๒,๐๐๐ บาท แก่ผู้เสียหาย (ที่ถูกคือ โจทก์ร่วม) ริมเตาบาราอู๋พร้อมอุปกรณ์ของกลาง จ่ายสินบนและเงินรางวัลตามกฎหมาย

โจทก์ร่วมและจำเลยอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน

จำเลยฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า สำหรับความผิดฐานร่วมกันลักทรัพย์ที่เป็นของ นายจ้างในเวลากลางคืนโดยใช้ยานพาหนะเพื่อสะดวกแก่การกระทำความผิดหรือ การพาทรัพย์นั้นไป หรือเพื่อให้พ้นจากการจับกุม และร่วมกันลักทรัพย์ที่เป็นของ นายจ้างโดยใช้ยานพาหนะเพื่อสะดวกแก่การกระทำความผิดหรือการพาทรัพย์นั้นไป หรือเพื่อให้พ้นจากการจับกุม ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนตามศาลชั้นต้นว่า จำเลย

กระทำความผิดฐานลักทรัพย์ให้ลงโทษจำคุก ๒ ปี ต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๑๘ วรรคหนึ่ง และไม่มีผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาหรือลงชื่อในคำพิพากษาของศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ อนุญาตให้จำเลยฎีกา ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยฎีกาของจำเลยในความผิดฐาน ดังกล่าว

คดีมีปัญหาข้อกฎหมายต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยเพียงประการเดียวว่า ที่ศาลอุทธรณ์ไม่วินิจฉัยอุทธรณ์ของจำเลย ว่า จำเลยไม่ทราบประกาศกระทรวงพาณิชย์ เรื่อง กำหนดให้บารากูและบารากูไฟฟ้าหรือบุหรีไฟฟ้าเป็นสินค้าที่ต้องห้าม ในการนำเข้ามาในราชอาณาจักร พ.ศ.๒๕๕๗ นั้นชอบหรือไม่ โดยจำเลยฎีกาว่า จำเลยอุทธรณ์อย่างชัดแจ้งว่า มิได้กระทำความผิดฐานช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย ซื่อ รับจำหน่ายหรือรับไว้โดยประการใดซึ่งเตาบารากู แต่ศาลอุทธรณ์ วินิจฉัยว่า ไม่มีคู่ความฝ่ายใดอุทธรณ์ จึงเป็นการไม่ชอบนั้น ปรากฏตามอุทธรณ์ ของจำเลยซึ่งอุทธรณ์โดยชัดแจ้งว่า ประกาศกระทรวงพาณิชย์ เรื่อง กำหนดให้ บารากูและบารากูไฟฟ้าหรือบุหรีไฟฟ้าเป็นสินค้าที่ต้องห้ามในการนำเข้ามาใน ราชอาณาจักร พ.ศ.๒๕๕๗ เป็นข้อเท็จจริงมิใช่ข้อกฎหมาย โจทก์จึงมีหน้าที่ นำสืบว่าจำเลยทราบว่า มีประกาศดังกล่าวและจำเลยทราบประกาศนั้นแล้ว แต่จำเลยไม่ทราบประกาศดังกล่าวมาก่อน การที่ศาลชั้นต้นวินิจฉัยว่า จำเลยพึงรู้ว่ การมีเตาบารากูเป็นของต้องห้ามนำเข้ามาในราชอาณาจักร จึงเป็นการสันนิษฐานโดย ปราศจากข้อเท็จจริงและเป็นผลร้ายแก่จำเลยไม่ชอบด้วยกฎหมาย แต่ศาลอุทธรณ์มิได้ วินิจฉัยอุทธรณ์ของจำเลยดังกล่าว คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ในส่วนนี้จึงไม่ชอบด้วย ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๘๖ (๖) ประกอบมาตรา ๒๑๕ และเมื่อคดีขึ้นสู่การพิจารณาของศาลฎีกาแล้ว จึงเห็นสมควรวินิจฉัยปัญหา ดังกล่าวโดยไม่จำเป็นต้องย้อนสำนวนไปให้ศาลอุทธรณ์วินิจฉัย เห็นว่า ประกาศ กระทรวงพาณิชย์ เรื่อง กำหนดให้บารากูและบารากูไฟฟ้าหรือบุหรีไฟฟ้าเป็น สินค้าที่ต้องห้ามในการนำเข้ามาในราชอาณาจักร พ.ศ.๒๕๕๗ ออกโดยอาศัย อำนาจตามความในมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง (๑) และมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติ การส่งออกไปนอกและการนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งสินค้า พ.ศ.๒๕๒๒ และได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเมื่อวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๕๗ โดยให้มีผลใช้บังคับ

ตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป ประกาศดังกล่าว จึงมีผลใช้บังคับเช่นกฎหมาย โจทก์จึงไม่ต้องนำสืบว่าจำเลยทราบประกาศนั้นแล้ว จำเลยไม่อาจแก้ตัวว่าไม่ทราบประกาศนั้นอันเป็นการแก้ตัวว่าไม่รู้กฎหมาย เพื่อให้พ้นจากความรับผิดชอบทางอาญาได้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๖๔ เมื่อข้อเท็จจริงฟังยุติตามที่จำเลยเบิกความรับว่า เตาบาราถูกเป็นของคนรักของ เพื่อนจำเลยนำมาฝากและจำเลยวางไว้โดยไม่ได้ใช้งานนานแล้ว การกระทำของ จำเลยย่อมเป็นการรับไว้ซึ่งเตาบาราถูกอันเป็นสินค้าห้ามนำเข้ามาในราชอาณาจักร ตามประกาศกระทรวงพาณิชย์ดังกล่าว ข้อ ๔ จำเลยจึงมีความผิดฐานช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย ซ้อ หรือรับไว้โดยประการใดซึ่งของอันตนรู้ว่าเป็น ของที่เข้ามาในราชอาณาจักรโดยยังมีได้ผ่านศุลกากรโดยถูกต้อง ฎีกาของจำเลย ฟังขึ้นบางส่วน

อนึ่ง ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนตามศาลชั้นต้นซึ่งพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.๒๕๖๐ มาตรา ๒๔๒, ๒๔๖ นั้น ไม่ถูกต้อง เพราะพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.๒๕๖๐ มาตรา ๒๔๖ วรรคหนึ่ง ประกอบ มาตรา ๒๔๒ อันเป็นกฎหมายที่ใช้ภายหลังกระทำความผิดไม่เป็นคุณแก่จำเลย จึงต้องปรับบทลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๕๖๙ มาตรา ๒๗ ทวิ อันเป็นกฎหมายที่ใช้ในขณะที่กระทำความผิดตามประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา ๒ วรรคหนึ่ง จะปรับบทลงโทษตามกฎหมายที่ใช้ภายหลังกระทำผิด ไม่ได้ ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้คู่ความ จะมิได้ฎีกา ศาลฎีกาก็มีอำนาจหยิบยกขึ้นวินิจฉัยได้ตามประมวลกฎหมาย วิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๙๕ วรรคสอง ประกอบด้วยมาตรา ๒๒๕

พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๕๖๙ มาตรา ๒๗ ทวิ นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษา ศาลอุทธรณ์

(ไพจิตร สวัสดิสาร - สุพิศ ปราณิตพลกรัง - วิทยา ยิ่งวิริยะ)